

Мизия, Фригия и Битиния, за това древнитѣ автори споменуватъ тамошнитѣ тракийци като Θραῦκες οἱ ἐν Ἀσία.²⁾

Не е чудно за това, че Тракия въ очитѣ на древнитѣ минавала за особена частъ на свѣта покрай Европа, и че Херодотъ прогласилъ тракийцитѣ за най-голѣмъ народъ отъ всички други народи. Ето какво казва той въ книга V., гл. 3. на своята история: „Тракийскиятъ народъ подирѣ индийцитѣ е най-голѣмъ отъ всички. Ако би се управлялъ отъ единъ господаръ или ако би билъ съгласенъ, то би билъ непобѣдимъ и най-силенъ, споредъ моето мнѣние; но понеже това за тѣхъ е мжно и невъзможно, за това сж слаби.“ Това съединение на всички тракийци подъ властѣта на единъ господаръ, което не е заварилъ Херодотъ у съврѣменнитѣ нему тракийци, сществувало обаче у тѣхъ по-отдавна. Поне споредъ народнитѣ прѣдания въ най-отдавнашни врѣмена владѣлъ надъ тракийцитѣ царъ Мидасъ, синъ на Гордиасъ и Кибела, живодарната богиня на земледѣлието и лозарството. Митологията съединява името на Мидасъ съ името на Силена и Диониза, богъ на виното, който се родилъ въ Тракия. Прѣданието разказва, че този Мидасъ, начело на тракийското племе бриги, се прѣселилъ отъ Азия и, като минжлъ планината Pangaeus, (сега Кушница планина или Пърнаръ-дагъ) дошелъ въ Македонската област Ематия и тамъ въ новото си отечество прѣсадилъ въ собственитѣ си градини шестдесетолитнитѣ рози отъ Едонската земя. Тѣзи розови градини се намирали край политѣ на планината Bermius, а Едеса (сегашна Водена) е била столицата на Мидасъ. Отъ богатитѣ рудници на планината Бермиосъ Мидасъ черпалъ грамадни съкровища отъ злато. Сщеврѣменно Мидасъ билъ царъ на Фригия. Столицата му се намирала на брѣга на р. Сангарисъ, въ оная частъ отъ Мала Азия, която отпослѣ, слѣдъ прѣселението на галитѣ или келтитѣ, се нарекла Галатия. Тамъ е билъ и градъ Гордионъ, основанъ отъ Гордия, първия фри-

²⁾ Споредъ *Tomasehek, Die alten Thraker I.* 111—112. праотечеството на тракийцитѣ трѣба да се търси въ Карпатитѣ. Оттамъ тѣ се прѣселили въ Балкански полуостровъ, гдѣто заварили мизийци на сѣверъ отъ Хемусъ и фригийци на югъ отъ него, тѣлесно и езиковно сродни съ тѣхъ. Фриго-мизийскитѣ племена отчасти се подчинили на тракийскитѣ завоеватели, отчасти били принудени да се оттеглятъ къмъ Егейското крайбрѣжие и да се прѣселжтъ въ Мала Азия. При прѣселението си въ Балкански полуостровъ тракийцитѣ нахлули и въ Македония, Тесалия и Гърция и стигнали въ коринтския истмусъ. Въ Атика споменъ за тѣхъ се упазилъ въ Евмолпидитѣ — *Εὐμολπίδαι*, на които родътъ наследствено изпълнявалъ богослужение въ храма на Деметра; за праотеца на евмолпидитѣ се говори като за варваръ и тракийецъ: *Εὐμολπιδῶν βαρβάρου καὶ Θρακῆς ὄντος*. Тракийцитѣ въвели въ Атика култа на Деметра. Въ Беотия споменъ за тракийцитѣ се упазилъ въ рода на тракидитѣ — *Θρακίδαι* въ градъ Делфи. Единъ отъ най-старитѣ култове — култътъ на Диониза, билъ прѣнесенъ въ Гърция отъ тракийцитѣ. Тѣзи спомени за Деметра, Диониза, както и за митологическитѣ пѣвци Орфей, Тамарисъ и Линосъ доказватъ, че тракийцитѣ отрано се издигнали на една доста висока степенъ на културата, като знаели тѣй рано да сѣжатъ жито и да саджтъ лозя; отрано тракийцитѣ развѣждали коње и за това Омиръ ги зове *ἵππο-πόλοι*; и овчарството било развито въ Тракия, *ἐν Θράκῃ ἐριβάλακι μῆτερι μῆλων*, въ Тракия черноземна, майка на овци *Hom. II, XI, 222*. Отрано тракийцитѣ си имали свои народни пѣвци. Срав. още и *D'Arbois de Jubainville, Les premiers habitants de l'Europe. Paris 1889, стр. 264—299*. — Споредъ Томашекъ тракийскитѣ завоеватели продължавали и въ новото си отечество подъ *Naemus* и *Rhodore* да се занимаватъ съ скотовѣдство, ловъ и война, а на покоренитѣ мизийци и фригийци прѣдоставили земледѣлие, рударство, занаятъ и търговия. Мизийцитѣ и фригийцитѣ, които отдавна имали сношения съ развитата култура на Мала Азия и изтокъ, били по-образовани отъ тракийскитѣ завоеватели.